

РЕШЕНИЕ

№ 5221

гр. София, 18.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 31.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **3811** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 118, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на С. М. Т. срещу Решение № 1040-21-265/13.03.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане №214-00-4956-2 от 08.01.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО е отменено разпореждане № 214-00-4956-1/18.05.2017 г. на същия орган, Разпореждане №214-00-4956-3 от 08.01.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл.54ж, ал.1 и във връзка с чл.10 от КСО е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица и Разпореждане №214-00-4956-6 от 08.01.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл.114, ал.3 от КСО и във връзка с чл.114, ал.2, т.2 от КСО е разпоредено лицето да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за безработица за периода от 09.05.2017 г. до 08.03.2018 г. в размер на 10 038,00 лева- главница.

В жалбата е посочено, че обжалвания акт е незаконосъобразен и неправилен, в нарушение на процесуалния и материалния закон, както и в несъответствие с целта на закона. Осъществяването на търговска дейност от дружеството не е елемент от фактическия състав на чл.54а от КСО. Неправилно е била приложена разпоредбата на чл. 114, ал.2 от КСО, която действа от момента на приемането и. Моли оспореното решение на Директора на ТД на Н. – С. град и потвърдените с него разпореждания да

бъдат отменени. Претендира присъждане на разноски по делото.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован не се явява.

Ответникът по жалбата - Директор ТП на Н. - С. град за представител изпраща в съдебно заседание юрисконсулт В.. Оспорва жалбата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Административен съд – София град, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, взе предвид становищата на страните и на основание чл. 168, ал. 1 от АПК въз основа на събраните по делото доказателства провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК, намери следното:

По допустимостта:

Жалбата е подадена от лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, за което оспореният административен акт създава задължения, при спазване на срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащо на съдебен контрол на основание чл. 118, ал. 1 от КСО решение на Директора на ТП на НОИ–С. град, поради което е процесуално допустима.

Административен съд София- град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление от 11.05.2017 г. Т. е сезирала административния орган с молба за отпускане на ПОБ на основание чл. 54а от КСО. Представила е заповед № 035/09.05.2017 г. за прекратяване на трудово правоотношение, считано от 09.05.2017 г., на основание чл. 71, ал. 1 от КТ, издадена от осигурител [фирма].

С разпореждане № 214-00-4956-1 от 18.05.2017 г., на основание чл. 54ж, ал.1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО, на жалбоподателя е отпуснато парично обезщетение за безработица от 09.05.2017 г. до 08.03.2018 г. в размер на 47,80 лв. дневно.

Разпорежданията на длъжностното лице по чл.54ж, ал.1 от КСО №214-00-4956-2 от 08.01.2020 г., с което влязлото в сила разпореждане за отпускане на парично обезщетение за безработица е отменено и №214-00-4956-3 от 08.01.2020 г., с което е постановен отказ за отпускане на парично обезщетение за безработица на С. Т. по подаденото на 11.05.2017 г. заявление с данни за последното правоотношение с [фирма], са издадени във връзка с осъществен последващ контрол относно изплатените парични обезщетения, предвид установени нови факти и обстоятелства относно осигурителя [фирма], ЕИК[ЕИК]. Подадените от този осигурител данни по чл.5, ал.4 от КСО за С. М. Т. за периода от 21.04.2017 г. до 09.05.2017 г., са заличени и за този период жалбоподателката не е осигурено лице по смисъла на чл.Ю от КСО и §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО и не отговаря на изискванията на чл.54а от КСО.

Във връзка с извършване на последващ контрол от контролните органи на ТП на НОИ - С. град, предвид подадените от [фирма] данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО за осигурителен стаж и осигурителен доход, е била назначена проверка по разходите на ДОО на осигурителя за периода от 21.04.2017 г. до 08.05.2017 г. вкл. Резултатът от проверката е обективизиран в Констативен протокол № КВ-5-21-00674382/18.09.2019 г. на контролен орган при ТП на НОИ - С. град. [фирма], ЕИК[ЕИК] е регистрирано на 11.10.2005 г. и с едноличен собственик на капитала Л. Х. Л.. На 17.11.2016 г. в ТР е вписан И. К. Д. като управител и едноличен собственик на капитала.В периода 2004 – 2015 г. за него са подавани уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ за сключени договори с различни дружества. По партида на дружеството в ТР - обявени актове от 2016 г.. до

момента на проверката, се констатира че няма подавани годишни финансови отчети за извършена дейност, като към датата на проверката задълженията за наетите лица е по трудови правоотношения са в размер на 183 478,00 лв.

С връчени задължителни предписания от 25.04.2018 г. от И. Д. е изискано представяне в три дневен срок на трудовите досиета на наетите лица, ведомости и др. Последният е представил част от тях. В отговор от 16.09.2019 г. ТД на НАП го уведомява, че от страна на дружеството не са подадени ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2016 г. , 2017 г. и 2018 г. от страна на дружеството са подавани декларации обр. № 1 и № 6 за много голям брой лица, което не съответства на дейността му и на декларираните приходи.

С писмо от 09.05.2018 г. от ТП на НОИ – С. град е поискано от Дирекция „Инспекция по труда“ – С., да установи дали наетите лица са извършвали трудова дейност, за която да подлежат на осигуряване по реда на КСО.

В отговор на искането от страна на Инспекция по труда било установено, че са налице съществени разминавания между документите, предоставени от Д „ИТ“ и наличните в НОИ.

В отговор от 07.02.2019 г. от Д „ИТ“ - С., е уведомила, че назначените по трудови правоотношения лица в дружеството са с „нереално високи заплати“. Установили са, че не е извършвана дейност и няма данни да е извършвана такава след придобиване на собствеността от И. Д..

Подадените от дружество [фирма], данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за лицата, работили по трудови правоотношения за периода от месец 01.01.2017 г. до 30.11.2018 г. вкл., са заличени. Предвид изложеното, административния орган е приел, че жалбоподателят не е бил осигурено лице по смисъла на чл. 10, ал. 1 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО по правоотношението с [фирма], за периода от 21.04.2017 г. до 08.05.2017 г. вкл., като данните по чл. 5, ал. 4 от КСО, послужили при преценката по правото на ПОБ, са заличени.

Въз основа на изложеното административният орган – ръководител на контрола по разходите на ДОО е издал:

Разпореждане № 214-00-4956-2/08.01.2020 г., с което, на основание чл. 54ж, ал.2, т.1 от КСО, е отменено разпореждане № 214 – 00 – 4956-1/18.05.2017 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица /ЛОБ/ по чл. 54а от КСО, с мотиви: “Преценката на правото, периода и размера на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ е извършена въз основа на данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, чрез [фирма], за периода от 21.04.2017 г. до 08.05.2017 г. вкл. При извършена проверка от компетентните контролни органи на НАП и НОИ на [фирма], приключила с констативен протокол № KB-5-21- 00674382/18.09.2019 г., по безспорен начин е установено, че от м. 01.2017 г. до м. 11.2018 г. дружеството не е извършвало търговска дейност по смисъла на Търговския закон. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. С оглед цитираните нормативни разпоредби и резултатите от извършените проверки на [фирма], данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за Т. в периода от 21.04.2017 г. до 08.05.2017 г. са заличени. Жалбоподателят не е осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО и не отговаря на изискванията на чл. 54а от КСО. На основание на новите данни по смисъла на чл. 114, ап. 2, т. 2 от КСО, на лицето неоснователно е изплатено ПОБ за периода от 09.05.2017 г. до 08.03.2018 г. вкл.;

Разпореждане № 214 – 00 – 4956 – 3 от 08.01.2020 г. г., с което, на основание чл. 54ж, ал. 1 и във връзка с чл. 10 от КСО, е отказано отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО, с мотиви: “Преценката на правото, периода и размера на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ е извършена въз основа на данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО чрез [фирма], за периода от 21.04.2017 г. до 08.05.2017 г. вкл. При извършена проверка от компетентните контролни органи на НАП и НОИ на [фирма], приключила с констативен протокол № КВ-5-21- 00674382/18.09.2019 г., по безспорен начин е установено, че от м. 01.2017 г. до м. 11.2018 г. дружеството не е извършвало търговска дейност по смисъла на Търговския закон. Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. С оглед цитираните нормативни разпоредби и резултатите от извършените проверки на [фирма], данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за Т. в периода от 21.04.2017 г. до 08.05.2017 г. са заличени. Т. не е осигурено лице по смисъла на чл.10 от КСО и не отговаря на изискванията на чл.54а от КСО. На основание данните по чл.114, ал.2, т.2 от КСО, на лицето неоснователно е изплатено ПОБ.

Разпореждане № 214-00-4956-6/08.01.2020 г., с което, на основание чл. 114, ал. 3 и във връзка с чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, е разпредено жалбоподателят да възстанови добросъвестно получено ПОБ, с мотиви: “Преценката на правото, периода и размера на парично обезщетение за безработица /ПОБ/ е извършена въз основа на данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, чрез [фирма] за периода 09.05.2017 г. до 08.03.2018 г..

В срока по чл. 117, ал. 3 от КСО ръководителят на ТП-НОИ С.-град е издал решение № 1040-21-265 от 13.03.2020 г., с което е отхвърлил оспорването, като неоснователно. В хода на съдебното производство не са събрани нови доказателства и не са установени факти, различни от възприетите от административния орган и отразени в оспореното решение.

При горните фактически констатации, настоящият състав на Административен съд – София град прави следните правни изводи:

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство съгласно чл. 118, ал. 1 от КСО е решението на ръководителят на ТП-НОИ С.-град. Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган. При издаването му е спазена предвидената в закона форма, съобразно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК. При издаването му са спазени административнопроизводствените правила. Процесните разпореждания издадени от ръководител на осигуряване за безработица ТП на НОИ –С. град на НОИ са издадени въз основа на извършения последващ контрол по разходите по ДОО, при който е установено, че жалбоподателят не е имал качеството на осигурено лице. Обжалвани са по административен ред и в резултат на проведено производство по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО е постановено и оспореното решение. В него са посочени последователно извършените действия, изложени са фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване. Датирано и подписано е. От обстоятелствената част става ясно, че контролиращият административен орган споделя извода на издателя на административния акт за наличие на предпоставките по 114, ал. 2, т. 2 от КСО, чл. 54ж, ал. 1 от КСО и чл. 54ж, ал. 2, т.1 от КСО. В производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати

съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му. Въз основа на изложеното не се откриват отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2 и т. 3 от АПК.

Директорът на ТП–НОИ-С. град правилно е приел, че разпорежданията предмет на контрол са издадени от компетентен административен орган. Обективирани са в изискуемата писмена форма и съответстват на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК за съдържание и реквизити. В проведеното административно производство не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му.

Предмет на спора в настоящото производство, се свързва с това дали жалбоподателят е бил осигурено лице по смисъла на чл. 10 от КСО и § 1, ал. 1, т.3 от Допълнителните разпоредби на КСО и отговаря на изискванията на чл. 54а от КСО, доколкото дружеството работодател не е осъществявало дейност.

Предвид разпоредбата на чл.10, ал.1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл.4 или чл.4а, ал.1 от КСО и за който са внесени или дължими осигурителни вноски.

Съгласно §1, т.3 от ДР на КСО „осигурено лице“ е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл.4 и чл.4а, ал.1 от КСО и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Следователно, за да се счита едно лице за осигурено и да има право на парични обезщетения и помощи, предвидени в кодекса е необходимо по отношение на него да са налице едновременно следните условия: да извършва трудова дейност, която е основание за осигуряване по чл.4 и чл.4а, ал.1 от КСО и да са внесени или дължими осигурителни вноски върху възнаграждение.

Съгласно чл.54а, ал.1 от КСО, за да бъде налице правото на обезщетение на жалбоподателя е необходимо да бъдат налице кумулативно следните предпоставки – лицето да има внесени или дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“ най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването; да има регистрация като безработно в Агенцията по заетостта; да не е придобило право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Р България или пенсия за старост в друга държава, да не получава пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл.68а или професионална пенсия по чл.168 от КСО и да не упражнява трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл.114а, ал.1 от КТ.

Въз основа на установените нови данни е извършена нова преценка на правото на обезщетение за безработица на жалбоподателя. Новата преценка е направена след влизане в сила на разпоредбата на чл. 114, ал. 1, т. 2 от КСО /т.е. след 01.01.2017 г./, поради което административният орган напълно правилно, обосновано и законосъобразно е приложил действащата нормативна уредба и в частност материалноправната разпоредба на чл.114, ал.2, т.2 от КСО.

Постановеното Разпореждане №214-00-4956-2 от 08.01.2020 г. на длъжностно лице по чл. 54ж, ал. 1 от КСО, Разпореждане №214-00-4956-3 от 08.01.2020 г. на длъжностно лице по чл.54ж, ал.1 от КСО и Разпореждане №214-00-4956-6 от 08.01.2020 г. на длъжностно лице по чл.114, ал.3 от КСО, съдържат необходимите реквизити на индивидуален административен акт - дата на

издаване, наименование на органа, който ги издава, вкл. номер и дата на заповед за компетентност на длъжностно лице, което е издало всяко от разпорежданията, наименование на акта и адресата на същия. В мотивите на всеки от административните актове се съдържат фактическите и правни основания за постановяването му, а в разпоредителната част волеизявлението на органа. Следва да бъде посочено, че мотивите на постановените административни актове не са формални и че жалбоподателят е упражнил своевременно и адекватно правото си на защита.

В хода на съдебното производство жалбоподателят, не ангажира никакви доказателства, свързани с извършвана от него трудова дейност при осигурител [фирма], така както му е указано. Изисканите от страна на [фирма] документи свързани с трудовия процес в предприятието му не са представени и се приема, че такива не съществуват. Жалбоподателят не успя да обори изводите на контролните органи, че не е осъществявал трудова дейност при въпросния осигурител, съответно, че за него не е възникнало задължение за осигуряване, а от там и че не е осигурено лице по смисъла на чл. 10 КСО и § 1, ал. 1, т. 3 ДР на КСО. Изложеното налага извода за осъществяване на предпоставката на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО за издаване на разпореждане за възстановяване на получената сума за обезщетение за безработица. Затова настоящият състав намира, че административните актове, предмет на съдебен контрол са издадени при наличие на посочените в закона материални предпоставки и съответства на относимите правни норми. При осъществения съдебен контрол не се констатира отменителни основания по чл. 146, т. 4 от АПК.

С оглед на изложеното, с обжалваното решение правилно са потвърдени горепосочените разпореждания на длъжностно лице по чл.54ж, ал.1 от КСО и длъжностно лице по чл.114, ал.2 от КСО, съответно за отмяна на разпореждане на отпускане на парично обезщетение за безработица ПОБ, отказ за отпускане на ПОБ и възстановяване на добросъвестно получено ПОБ, поради служебно заличаване на данните, подадени по реда на чл.5, ал.4 от КСО от дружеството [фирма] за лицата, работили по трудови правоотношения с дружеството за периода от м.01.2017 г. до м. ноември 2018 г. включително.

При този изход от спора ответната страна има право на разноски. Същите са поискани своевременно от участвалият по делото процесуален представител. На основание чл. 143, ал. 4 от АПК в полза на ответника следва да се присъдят съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение. Същите се определят по реда на чл.24 от Наредбата за правна помощ и се присъждат в размер на 100. 00 лв.

С оглед на гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. М. Т. срещу Решение № 1040-21-265/13.03.2020 г.

на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е потвърдено Разпореждане №214-00-4956-2 от 08.01.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл.54ж, ал.2, т. 1 от КСО е отменено разпореждане №214-00-4956-1/18.05.2017 г. на същия орган, Разпореждане №214-00-4956-3 от 08.01.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл.54ж, ал.1 и във връзка с чл.10 от КСО е отказано отпускане на парично обезщетение за безработица и Разпореждане №214-00-4956-6 от 08.01.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица, с което на основание чл.114, ал.3 от КСО и във връзка с чл.114, ал.2, т.2 от КСО е разпоредено лицето да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за безработица за периода от 09.05.2017 г. до 08.03.2018 г. в размер на 10 038,00 лева.

ОСЪЖДА С. М. Т. с ЕГН [ЕГН], да заплати на Териториално поделение НОИ–С. град съдебни разноски в размер на 100 лв. /сто лева/.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14 дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: